

Sjómansmissiðin — Sjómanskvinnuringarnir

Stevnan hjá sjómanskvinnuringinum á Sjómansheiminum í Havn í døgnum 25., 26. og 27. mai

Ikki fyrr enn sunnukvöldið hin 27. mai fingur vit á blaðnum at vita um om-anfyreivendu stevnu og fóru vit beinanvegin oman á Sjómansheimið at fáa nøkur bílet og síðan nakað av tilfari. Men sum oftast er, tá ein hevur skund, kann okkurt miseydnast,

Byrjað verður við bøn, síðan er upplestur, meðan kvinnurnar sita við hondarbeiði. Endað verður við drekka og andakt. Eitt sindur ójavnt er, hvussu teir ymisku ringarnir arbeiða. Nakrir hava basarar, nakrir bússur heima, aðrir hava limagjald um-

framt at hava burturlut-ingar.

Felags fyri allar ringarnar eru jólapakkarnir hvørt ár til sjófólkið. Hesir verða sendir til sjómansheimini, sum so aftur fáa teir til skipini.

So at siga allar peningurin, ið inn kemur ella inn verður savnaður fer til arbeiðið hjá sjómansmissiðini. Til seinast er vert at undirstrika, at tað allar týðningarmiklasta og dýrmætasta arbeiðið hjá kvinnunum í ringunum er bønin og forbønin.

Óg viðari lesa vit:

»Seinast í 1920 árunum stovnaðu nakrar kvinnur ein kvinnuring fyri alt landið og ein 12 manna-nevnd við Sofiu Højgaard Ellefsen úr Miðvági sum formanni, varð sett at leiða arbeiðið.

Ætlanin var, at hesin ringur skuldi framvega sjómansmissiðini pening at arbeiða við.

Seinni kom frá samfelagsráðnum, sum er stýrið hjá heimamissiðini og sjómansmissiðini, uppskot at stovna ringar í teimum ymsu bygdunum fyri seg. Seinast í 1940 árunum og í 1950unum tóktist lítið liv í ringunum.

Men tá tekur Petur Jóhannesen, stjóri á Sjómansheiminum í Havn sær um reiggj og ferðast kring oyggjarnar fyri at

stuðla arbeiðið í gomlu ringunum og fyri at stovnar nýggjar. Hetta arbeiðið eydnaðist honum sera væl. Í dag eru hesir sjómanskvinnuringar ein óvuliga týðningarsamur táttur í øllum sjómansmissiðsarbeiðinum í Føroyum.»

Sjómansmissiðin

Aftur lesa vit í jubileumsbókini hjá Tórshavnar Sjómansheimi, »at sjómansmissiðin er gomul, ja eins gomul og kristindómurin. Tað er onkur, ið hevur sagt, at Jóhannes Doyparin var hin fyrsti sjómanstrúboðarin, og sjálvandi er nakað í tí. Tað var hann, sum visti

P.S. Sivertsen, limur av Samfelagsráðnum og Per Højgaard, fyrstjóðumaður

menn kundu hvíla seg við eini bók, skriva bræv heim ella fáa leiðbeiningar. Gingið varð eisini um-borð á skipini at bjóða til

kristiligar fundir og guðstænastur, og kristiligar bækur og kristilig bløð vórðu borin sjómonnum. Síðan varð farið undir at byggja sjómansheim.

Í Føroyum

Fyrsta sjómansmissiðsarbeiði vit vita um hjá okkum verður gjørt av einum skotskum presti John Jameson, sum við loyvi frá myndugleikunum í 1869, helt guðstænastur fyri enskum fiskimonnum í føroyskum kirkjum, tá onki annað høli var.

Í Havn setti hann eina sjómansstovu á stovni »Sailors' Home« (har sum Hotel Føroyar er nú).

Í árunum 1890 til 1920 var Tvøryri hvat viðvíkur fiskivinnu høvudsstaðið í landinum og her varð eisini gjørt eitt stórt missiðsarbeiði innan sjófólki og fiskagentur. Í 1918 vóru eini hús keypt til heimamissiðina og kjallahæddin bleiv innrættað og brúkt sum sjómansstova.

1923 fær Havnin sjómansheim, 1961 Klaksvík og Runavík í 1970, og nú

Fyrstjóðukvinnan, Jensia Højgaard

og soleiðis við tí fyrra filminum, har var skeivt innstillað, og vit fingur ongi bílet. Hetta var serliga keðiligt, tá hesi øll vóru frá restauratiðini, har borðreitt var til meg-inpartin av luttakarunum, meðan restin var í hinum stovunum.

Hvørt ár savnast kvinnuringarnir til stevnu, síðan 1911 hevur verið skift millum Sjómansheimini í Havn og Runavík, haðani vit hava lánt nøkur bílet. Í ár vóru 230 luttakarar.

Kvinnuringarnir eru 64 í tali og hava nógvir av teimum fleiri ár á baki. Í jubileumsbókini hjá Tórshavnar Sjómansheimi lesa vit:

»at munnligar frásagnir eru um, at longu um seinasta aldarskifti komu kvinnur úr Havn saman at virka klædnaplegg, sum so vórðu send Indenlandsk Sømandsmission at geva sjómonnum, ið høvdu tørv á klæðum«. Í flestu ringum eru fundir 1 ferð um mánaðin.

Rannvá við kaffimaskinuna

Tvær, sum hjálptu til í køkinum

fiskimonnum frá Genesaret vatni á Jesus, so teir góvu seg í fylgi hansara. Og hetta er hitt djúpasta, ja, sjálv livæðrin í allari missið: at visa fólki á tann Harra Jeus, so tey geva seg í hansara fylgi. Hetta má tí eisini vera endamálið við allari sjómansmissiðin

Viðari verður víst á, at Paulus var sjómanstrúboðarin, ið dugdi.

Men ikki fyrr enn í fyrra parti av 19. öld hoyra vit um tað serliga arbeiðið, sum nevnið seg sjómansmissiðin, og eru tað Amerika og Ongland, ið eru undangongumenn, har verða fleiri sjómansmissiðsfeleg stovnað, Danmark fær sitt »Indenlandsk Sømandsmission« í 1876.

Skipað varð fyri serligum lesistovum, har sjó-

Tórshavnar Sjómansheim